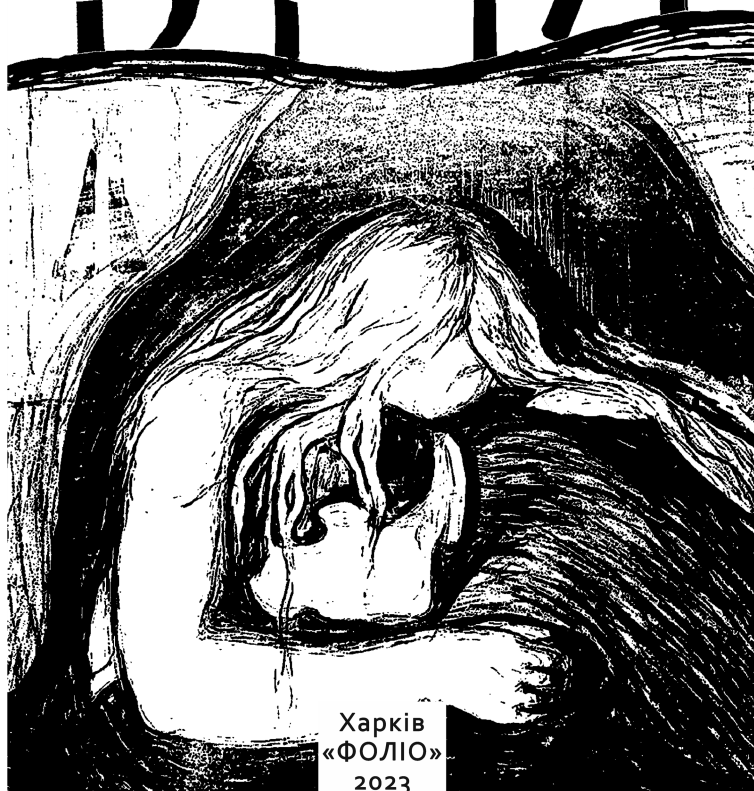

Олександр Красовицький

ВЧОРА

Харків
«ФОЛІО»
2023

ПРОЛОГ

1 вересня, 4.30 ранку

Літаки зайшли з моря. Гданськ першим зазнав жахів бомбардування. Друга хвиля літаків була скерована на Лодзь і Варшаву.

Бомби у Варшаві впали у зовсім не воєнно-стратегічних місцях — на площі біля Королівського замку, опісля були зареєстровані точні влучення у молочну крамницю у Білянах і книгарню у Краківському середмісті. Тільки тому гучно завили сирени. Жителі міста, які до останнього не вірили у війну, в страху ховалися по підвалах і сподівалися пережити страшний час на приміських дачах, узявши з собою лише найнеобхідніше. До якого з кордонів утікати з країни, що раптом стала невеликою, було незрозуміло.

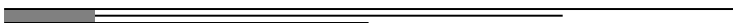
Союзники мовчали. Зведення новин нагадували цитати з книг письменників-фантастів.

Танки агресора колонами перейшли кордон, легко придушивши опір прикордонників, і лише в обід, мабуть, після відсутності реакції союзників, рушили чудовими польськими дорогами трьома клинами — на Гданськ, Варшаву та Краків. Союзники продовжували мовчати й після введення танків.

Схоже, на черзі була морська блокада, поблизу 30-кілометрової зони були виявлені кораблі агресора.

О 16.00 за середньоєвропейським часом з'явилася заява польського уряду.

Пункти призову не штурмували тисячі добровольців, і їх там особливо й не чекали.

Частина 1

РОЗДІЛ 1

2014. Харків — Севастополь — Харків

— Федоричу, прокидайся, росіяни, — вірний Рибак зі заднього сидіння трусить мене за плече.

— Так, Васильовичу, сон важкий був, гнався за мною якийсь дідько у камуфляжі. Які росіяни? Ми ж у Запоріжжі?

— Мелітополь проїхали. Вони тут. Щойно телефонував Андрій Петрович, вони нас тут зустрічають. Він із ними.

Після вчорашньої невдалої спроби провести з'їзд у Харкові та зберегти за собою хоча б

лівобережну Україну (завадили бойовики Авакова), я вирішив не чекати вже нічого і їхати до Донецького аеропорту. Ніч із 21 на 22 лютого у Харкові була тривожною. І хоча резиденцію обладміністрації добре охороняли, і літак на території авіазаводу був у безпеці, ситуація у місті мені не подобалася. Дзвінок із Москви це підтвердив. Тож якби я туди дістався, учасники з'їзду могли бути живими заручниками бандерівців. Я вирішив не ризикувати їхніми життями, сів у машину і ми рвонули на Донецьк. Моє президентство, схоже, закінчувалося.

Путін не брав слухавку. Всі спроби Андрія Петровича додзвонитися до Сергія Іванова також були марними. Я вирішив летіти з Донецька. Там усі свої, повинні встигнути. Тим часом ці повії з нашої фракції у Раді вже мене здали.

Миколу Яновича шкода, звісно, вірна була людина. Стоп, чому була? Може, він іще вирветься з Харкова? Недобре, звісно, ми з ним... Він передчував, казав мені про те, що треба просити Росію про допомогу, але Сашко зі своєю командою вже все взяв у свої руки, довелося Яничка звільнити в січні. Ех. Мудрий чоловік, усе передчував.

У Донецьку також не вдалося. Пшонка намагався вирватися, але прикордонники йому таку виставу влаштували. Б..., я ж їх усіх особисто у Донецьку призначав, кожному давав ордени та премії. І заробляти ніхто їм не заважав.

Ніч минула у машині. Поговорив, нарешті, з Путіним, він мене вмовляв повернутися до Києва, обіцяв знищити там всіх лиходіїв. Я не погодився. Мені ж тут видніше все. Він погодився мене прийняти. Сказав: «ми ще повоюємо за нашу Батьківщину, за Матір міст російських». Захарченко доповідав таке, що я не тямив, де він був усі ці роки? Звідки всі ці бандерівці взялися? Звідки ці юрби лайдаків на Майдані, у них що, роботи нема? А де СБУ було? Може, всі ці бандерівці під росіянами, а не під американцями? Тягнибок цей такий тихий і слухняний завжди був. Кличко також. Сергій Іванов зателефонував, пообіцяв нас у Севастополі прийняти, тож ми викликали групу з двома КамАЗами домашнього майна, які у Харкові стояли, вони їдуть за нами. Скільки всього довелося покинути. Добре, що вдалося до Китаю вчасно злітати, в Макао поклали грошву в сейфи, на рахунки. У них там все продумано,

ідентифікація за голосом, за фото, за сітківкою ока, паролі. Сашко молодець, усе організував, але я хотів особисто все побачити, тож у грудні я не лише зустрівся з товаришем Сі, а й трохи погуляв із синами по Макао.

Давно я не мав поїздки із ними утрьох. Певна річ, дорогою назад, до Сочі, отримав за цю поїздку від Путіна по перше число, але про гроші він, схоже, не знав, а ось про китайські інвестиції в порт на Донузлаві в Криму, звісно, знав усі деталі. Ну як мені відмовитися ще й від Китаю, я щойно від Європи відмовився, а там гроші обіцяли одразу після підписання. Трьома мільярдами цю діру, що виникла, тепер не заткати. Та й п'ятнадцятьма, які дають росіяни, теж. Це мені Арбузов із Сашком пояснили, що я п'ятдесят повинен просити, інакше бандерівці на безгрошів'ї зіграють. Ну, який із Кличка бандерівець, як він узагалі міг.. Потрібно Бубці сказати, що це його прокол. Хоча вже пізно. Хоч би Чонгар без зупинок проскочити до Джанкою, там Могильов зустрине та проведе до Севастополя. Ех, тільки ж яхту купили нову. В Ялті їй зимувати погано, у Ніцці залишили на зиму, як тепер буде з нею?

— Володимире Васильовичу, так, прокинувся, зараз вийду з машини, ось канапку доїм тільки... які росіяни тут? Так, уже бачу. Андрію Петровичу, хто це з тобою? Ой, Владиславе Юрійовичу, як ви сюди? Так, упізнав, радий вас бачити у доброму здоров'ї. Канапку хочете? З «Московською» ковбасою.

— Вікторе Федоровичу, вітаю! Дякую, я ситий. Даруйте, що ми без попередження в гостях на вашій землі, нас тут тридцять осіб, у тому числі добре озброєна охорона. Ваше висування на Севастополь забезпечимо. Володимир Володимирович, зі братерських почуттів до Вас, попросив мене подбати про вашу безпеку. Зараз триває нарада у Кремлі, ми визначаємося, як Вам допомогти. Якщо ви не проти, я сяду до Вас у машину, а Володимир Васильович — у машину нашого посольства.

— Так, звісно, там трохи не прибрано, канапки їли.

— Вікторе Федоровичу, поки ми їдемо, я вам кілька слів передам від Володимира Володимировича, які він не хотів телефоном, ну, і тут пакет документів, перегляньмо, їх небагато.

— Може, ми поки що трохи поспімо до ранку, третя година ночі, я не звик...

— Вікторе Федоровичу, у Москві зараз не сплять, Володимир Володимирович працює, щоб урятувати Україну від НАТОвських орд, а Ви спати хочете? Де тут світло? Ось погляньте, це указ про надання мені українського громадянства, так, заява тут є, і віза Андрія Петровича вже тут. Ви ж не будете проти? А це ваш указ про його звільнення, так, з Голови Адміністрації. Ось його віза також, що ознайомлений. Хіба він не казав, що хоче піти? Він там, у нашій машині, зателефонуйте йому, так, звичайно.

— Андрію, ти хочеш звільнитися до того, як ми поїдемо? Навіщо? Ну, гаразд, якщо прошиш, я підпишу. Але ж ти зі мною їдеш? Ну, гаразд.

— Так, Владиславе Юрійовичу. А, ще два примірники? Тоді я столик тут опушу з Вашого дозволу. Добре, що донецькі порожняк не жнуть, ха-ха. Ще один документ? Дайте, я окуляри одягну, тут щось дивне. Ви? Ви — Голова Адміністрації? Навіщо? Ви не знаєте, що в Києві відбувається? Там Турчинов із Аваковим

ЗМІСТ

ПРОЛОГ	3
ЧАСТИНА 1	5
Розділ 1	5
Розділ 2	19
Розділ 3	40
Розділ 4	59
Розділ 5	76
ЧАСТИНА 2	98
Розділ 6	104
Розділ 7	127
Розділ 8	146
Розділ 9	170
Розділ 10	182